

AMOR ALS VELL

per LLUIS TORRES I PLA

*Treball premiat en el Concurs organitzat
per la Caixa de Pensions per a la
Vellesa i d'Estalvis*

I

SENYORES i SENYORS:

Vé un temps a l'any que la terra, esmortufada i flagel·lada per totes les rigors de l'època precedent, torna a reviuire amb totes les manifestacions vitals de la primavera. Arreu esclata la llum; el goig torna a renéixer; la vida torna a florir. La natura es vesteix de nous encisos. El cel, els arbres, els ocells, els homes... Totes les coses eleven un himne triomfal a la vida renovada. Arreu brolla com una deu abundosa i exultant la bellesa en forma primitiva, l'alegria en tots els aspectes més cristal·lins. Tots els éssers són part integrant i participen d'aquest diví alè que vivifica i exalta totes les essències biològiques. Però, no solament el sol té un brill més resplendent; l'aire és fendit pels cants; i l'herba és gerda i perfumada; i els insectes borinotegen enamorats; sinó que aquesta beutat divina, aquesta exaltació de tots els gèrmens naturals, com onada grandiosa i incontenible de nova vida que s'escampa per tot l'univers, penetra també ben endins dels cors humans i té la virtut de sublimitzar-los, de purificar-los, d'amorosir-los. Es per això, que si la primavera simbolitza la vida, la pau i l'amor engrandeix i eleva tots els ferments morals de l'esperit; si al seu contacte ens fa més bons, més nobles i més humans, és altament necessari que ens hi entreguem amb tota la força dels nostres sentits i saturem la nostra ànima de les seves santes i edificants essències. Però, si és bo com diem, de sadollar-nos del seus encisos i de fer nostra la seva bellesa, és més lloable encara de fer arribar els seus beneficis a tots aquells que estan privats de gaudir-los. En aquesta època, doncs, engendradora de les més enlairades aspiracions i dels més nobles sentiments, projectem enfora dels nostres cors totes les virtuts que s'hi congrien, tots els ideals que s'hi forgen, amb l'entusiasme que els anima per embolcallar els desvalguts, els sofrents i els menesterosos amb el consol de les nostres paraules i amb l'auxili carinyós de la nostra protecció.

No és estrany doncs, que en plena primavera, en mig de l'esplendent eflorescència natural de l'esclat fervorós dels més enlairats sentiments, tingui lloc, des de fa vint anys, una diada consagrada a enaltir i dignificar un dels aspectes més sagrats de la vida, una de les valors més representatives i simbòliques de la societat: Els Homenatges a la Vellesa.

I jo crec: ben sincerament (i que em perdoni aquella ànima excelsa, puix la meva petitesa em priva d'aprofundir la pregonesa dels seus pensaments sublims), que l'inoblidable fundador i propulsor d'aquella diada, ell que fou reparador de tantes injustícies socials, i que tenia un cor abrindat de tants humanals afectes i enamorat de totes les causes justes i d'amor al proïsme, no fou segurament, sense deliberats fonaments que volgué que la festa dels Homenatges a la Vellesa s'escaigués en plena primavera.

El vell, el pobre vell, que sofreix silenciosament en veure esgotades les seves forces, quan els seus ulls han perdut la lluminositat d'abans, es debiliten els seus pensaments i es van esfu- de la seva memòria les imatges més volgudes del passat, com arreconant-se del món, s'acon-

(continuarà)